Bók pessi, sem er 480 blaðsíður, gegnum prædd og innsigluð, ákvarðast hjermeð til þess að skrá í og geima mynningar mínar og viðhorf til manna og mábefna á ýmsum tímum.

Skalhún heita Viðhorf.

Holti, 18. sept. 1936.

Sigurgr. Jónsson.

Inngangur.

Um mörg ár, undanfarin, hef jeg ætlað að skrifa niður ýmsar hugsanir mínar og athuganir á einu og öðru, eða öðru hvoru síðan jeg var um tvítugt. Jeg tel það til tjóns, sjálfum mjer, að eiga ekki ritaðar hugmyndir mínar frá ýmsum tímabilum æfi minnar til þess síðar að geta lesið mjer til hvernig hugsunin hefur proskast og viðhorfið breyst eftir því sem lífsreynslan hefur aukist.

Sjerstaklega tel jeg söknuð í að eiga ekkert frá tímabilinu 20 - 25 ára. Jeg var bráðproska og hafði þá mjög glögt yfirlit yfir lífið eftir því sem gera er um menn á þeim árum, og vori fróðlegt nú að geta sjeð hvernig jeg, fertugur, líti á skoðanir mínar frá þeim tíma.

Jeg tel að það vori mjög æskilegt að sem flestir ritaðu niður hjá sjer alt það markverðasta sem skeður í lífi þeirra og umhverfi. Enda þótt fátt eitt af því hefði gildi nema fyrir þá sjálfa og nánustu ættingja þeirra, þá mundi þó fljóta innan um sögulegur fróðleikur, sem gildi hefði síðarmeir að hafa samtíma frásögu um, auk þess sem á þennan hátt mundu koma fram skemti legir rithöfundar úr hópi alþýðu sem annars uppgötvuðust aldrei. En frumskilyrði fyrir gildi slíkrar ritmensku er hlutlaus frásaga og einlægni.

Grundvöllinn að þessu starfi lagði jeg á fertugsafmæli mínu með ritgerð þeirri er birtist hjer nest á eftir, en því hefur drezist svo að skrifa inn, að það er fyrst nú að jeg hafði bók sem jeg tel somandi að skrifa í.

19/9 '26

Hinni líðandi stund hefur verið líkt við hjól sem af ósýnilegum krafti er knúð áfram með jöfnum fallhraða, og það nefnt tímans hjól eða örlaganna hjól.

Ekkert afl hefur reynst eða mun reynast þess umkomið að hafa nein áhreif á þetta tímans hjól, í þá átt að hindra ferð þess, fá það til að stansa eitt augnablik eða snúast til baka. Það veltur áfram með sínum jafna hraða án nokkurrar íhlutunar frá öðrum, án þess að taka nokkurt tillit til kringumstoða eða vilja annara, miskunarlaust, hardsvíraðs, ósvegjanlegt.

Alt, dautt og lifandi, verður að sotta sig við þau skilyrði sem til staðar eru á hverju augnabliki án nokkurrar vonar um vagð. Það eru þau örlög sem þetta örlaganna hjól skapar. —

Einstaklingar lífsins mynda eina samfelda heild, lífsheildina, en lífið alt verður sem einstaklingur gagnvart örlaga hjólinu, hinni líðandi stund. Það verður því gofa eða ógofa einstaklinganna hvernig afstaða þeirra er til lífsheildarinnar og svo aftur, hvernig þau kjör eru sem tímanstönn hefur skapað þeirri lífsheild sem þeir lifa í.

Við menniruir erum gagnvart hinni líðandi stund eins og vatnsbólan sem öðfluga fleygist til sjáfar á yfirborði stórelfu, við berumst með straumi tímans útá hið ómolilega alheimshaf, eilífðarinnar.

Þannig hefur lífið gengið frá vögga sinna [illegible] afkvomi sem [illegible]

ný. Einstaklingur fram af einstakling.

Maðurinn hefur, prátt fyrir það hvað háður hann er kringumstöðunum og samtíð sinni, smámsaman komist á lag með að laga sig eftir kringumstöðunum, og, að taka umhverfi sitt í sína þjónustu, beygja vissann þátt umhverfisins, náturunnar, undir sinn vilja.–

Oss er gjarnt á það, mönnum, að líta stört á þann þátt er vjer eigum, hver einn, í starfi og afkomu samtíðar vorrar, en þó er það svo að óteljandi forfeður hafa unnið hlíðstöð störf, störf til bjargar fjölskyldum sínum og í þágu samtíðarinnar, en þó hafa ad mörgu leiti þúr, sem á undan eru gengnir, unnið merkari störfin, brautryðjandinn, og manni verður að undrast þrautseigjuna og nogjusemina á undanförnum öldum, við þau örðugu lífsskilyrði sem fyrir hendi voru.– En það athyglisverðasta við þetta er, að prátt fyrir að hver einn telur sig merkann ádila í starfi samtíðarinnar, þá gleymast einstaklingarnir og hverfa í timans hafa, og það ótrúlega fljótt. Það eru ekki margir einstaklingar sem almenningur veit að hafa verið til 50 árum eftir að þúr eru dauðir.

11/4 '37

Fjörutíu ár! – 5. júní 1896 – 5. júní 1936 –

Fyrir fjörutíu árum lá í rúmi sínu, í lágri baðstofu, kona, 41 ársgömul, með son sinn ný alinn. Konan var hraust, þreknaikil og blómleg, eftir nýafstaðna fæðingu og horfði með aðdáun á soninn unga, dökkann yfirlitum, sterkbygðann og hraustlegann útlits. Hvað átti fyrir honum að liggja? Var hann fæddur til að vinna einhver ákveðin störf? Hann, sem nú var svo hjálparþurfi og ósjálfbjarga. Fylgdu honum heilladísir sem [illegible] lífið og leiðkin

þegar mest reið á.

Um það gat hún ekki vitað. En hitt var víst, að hún lagði yfir hann blessun sína og sínar innilegustu fyrirbænir. –

5/6 '36

Pólitík.

Nú tíður að kosningum, og vil jeg ekki láta hjálíða að festa hjer á blað afstöðu mína til þeirra.

Jeg hef alla tíð fylgt Framsóknarflokknum að málum. Jeg var á hinum eginlega stofnfundi flokksinns, þar sem fyrstu átökin urðu milli vinstri og hægri manna, til sveita. Það var á Þjórsártúnsfundinum í febr.? 1916 þarsem var ákveðið frambod við í höndfarandi landskjör og Sigurður heitinn á Ystafelli var settur efstur á listann.

Gestur heitinn á Hali hafði forystu vinstri manna á fundinum og áltí í höggi við Eggert heitinn á Breiðabólsstað og Björgvinn sýslumann Vigfússon. Er mjer minnisstætt hversu Gestur hratt öllum röksemdum þeirra hægri manna, og hvað hann hafði fundinn á valdi sínu.

Þá var jeg á fyrsta flokkspingi Framsóknarflokksinns, að þingvöllum í júní 1919, og hef jeg verið á öllum flokkspingunum síðan – í Gestur á því síðasta –

Síðastliðin þrjú ár hafa Framsóknar og Jafnaðarmenn farið sameginlega með völd.

En á þingi í vetur slitnaði upp úr þeirri samvinnu, og þing var rofið og gengið til kosningar ári fyr, en hjörtímabilið var úti.

Eftir því, sem jeg hef getað ráðið af því sem

slitanna, eru það jafnaðarmenn sem hafa sett fram pjóðnýtingarkröfur á útgerð, en Framsóknarfl. ekki gat gengið að. Mjer er það ljóst að það hlýtur að vera sameginlegur hagur fyrir vinstrimenn í landinu að halda íhaldsöflunum utan við valda aðstöðu, og því ber þeim siðferðleg skylda til að leggja öll innbirðiságreiningsmál til hliðar og láta það eitt koma fram sem samkomulag fost um, og í þeim anda hefur verið unnið s.l. 3 ár.

En nú hefur vinstriflokkana brostið gæfu til að gera þetta og ganga nú klofnir til kosninga, á sama tíma sem hægri menn hafa sameinað alla sína anga, Sjálfstæðisf. Bændaft. og Nasistaft., til sameginlegra kosninga undir nafninu „Breiðfilking".

Stöndum við hjer frami fyrir sama aðdraganda og varð í Þýskalandi og Ítalíu? að íhaldið og einræðis- ofbeldis- mennirnir noti sjer klofning andstæðinganna og fljóti í valda aðstöðu sem þeir svo hagnýta til að koma einræðinu á? Nógur virðist viljinn vera.

En jeg vona að gifta þjóðarinnar sje meiri en svo, og jeg ræð öllum vinstri mönnum til að nota atkvæði sitt á kjördegi þannig að það falli á þann frambjóðanda vinstrimanna, sem mestar líkur hefur til að komast að, á þeim stað.

14/5 '37

Gudlaug Sæmundsdóttir. Það mun hafa verið haustið 1927 sem hjer kom á heimilið stúlka úr Reykjavík, sem vetrarstúlka, og dvaldi hjer að mestu til apríllokа 1929. Þetta var Gudlaug Sæmundsdóttir, ætlud úr Helgafellssveit, foreldrar hennar búa en að Hrannhálsi í Þeirrisveit.

Nokkru eftir að Gudlaug fór hjeðan '29, fór hún til Kaupmannahafnar og dvaldi þar fram á árið 1936. Sumarið 1936 dvaldi hún hjer á heimilinu mánaðartíma, og hafði með sjer systursonsinn tveggja ára gamlann, Gunnar.

Á aðfangadag jóla, sl., andaðist hún. Í dag var hún borin til grafar. Jarðarförinni var útvarpað.

Það er ekkert sögulegt við það, útaf fyrir sig, þó vetrarstúlka komi á afskekt sveitaheimili, en stúlka sú, sem hjer um rædir, var svo sjerstöð og hnýtlist svo föstum vináttu böndum við þetta heimili, að mjer þikir ekki meiga hjá líða að geta hennar hjer.

Gudlaug Sæmundsdóttir var mjög heilsulítil; þegar hún var hjer mun hafa verið búið að skera hana þrisvar sinnum upp. Og jeg held að í Kaupmannahöfn hafi hún verið skorin 2var. Nú ljest hún á sjúkrahúsi, veit ekki hvort hún hafði verið skorin upp. Hún gekk með einhvern innvortissjúkdóm, sem m.a. olli því að innyfli grjeru saman. — Þrátt fyrir þessa stöðugu sjúkdóma og þrautir, sem hún leið, var hún einhver lífsglaðasta og skemtilegasta stúlka, sem hjer hefur verið.

Eins þikir mjer vert að minnast hjer, vegna þess að það mun vera á fárra vitorði. Hjer á heimilinu var samtíða Gudlaugu heitinni, Hjalti Einarsson frá Sóttum, sem ljest að Skipholti sumarið 1931(?) úr lungaveiki. Þau tvö urðu mjög góðir vinir og munu hafa hugsað til æfilangra trigða, svo ekki sje ... meiga sagt. ...

Hjalti, sem var vinur minn, sagði við mig eitthvert síðasta sinnið sem við vorum saman; hann var að segja að sjer hefði verið eignuð Stúlka, sem jeg ekki man hver var, og sagði í því sambandi: „Það er nú ekki vjett. Jeg skal ekki segja hvort þjer hefur nokkurtíma dottið eitthvað í hug, en egi jeg eitthvað, þá er það þar". Jeg var ekki í vafa um hvað hjer var átt við. Nú enn þau bæði dáin, og jeg vil vona að hann hafi tekið á móti henni, handan við hafið mikla, og sje nú förunautur hennar og leiðbeinandi í því nýja um hverfi.

Guðlaug var jarðsungin í dag. Jeg hef aldrei fyr sjeð á heimili mínu svo almenna sorg og alvöru sem í dag á meðan á kirkju athöfninni stóð. Börnin, sem eru komin á þann aldur að þau muna hana, tárúðust sum. Það leyndi sjer ekki að þau töldu sig eiga vinar að sakna. – Líklega hefur hún sjeð hingað. Venni litli, 8 ára, sofnaði undir athöfninni og dreymdi hann að Guðlaug kom inn í baðstofu og sagði við hann: „Komdu út með mjer, Venni". Úti á hlaði sá hann ~~svo~~ stóðann kassa, sem honum þókti geyma „gull" sem Guðlaug átti, og ofaná kassanum lá líkhennar. –

Guðlaug! Við þökkum þjer hjartanlega fyrir samveruna fyrir alt. Guð veri með þjer um alla fram tíð. Blessuð sje mynning þín. ——

5/1 1938

Í dag er páskadagur, 17. apríl 1938.

Jeg er ekki að hugsa um þá miklu breitinga sem orðin á ytra trúar lífi Íslendinga, og þá um leið hve mjög hefur þorrið vald kirkjunnar og prestanna yfir fólkinu og almennum málum. Ýmsir tala um þetta með miklum ugg og ótta og telja þetta bera vott trúleysi, siðleysi og spillingu aldarinnar.

Jeg held að sá dómur sje ekki á rökum reistur, heldur sje hjer orsakar að leita, sumpart í kirkju lífinu sjálfu og sumpart í þeim almenna framfarum, menntun og menningu, sem átt hefur sjer stað með þjóðinni á undanförnum ára tugum.

Það var alsiða að alt fólk fór til kirkju á hverjum messudegi. Þetta þótti sjálfsagt, og prestarnir mann hafa krafist þess. Jeg er ekki viss um að kirkjuferðirnar útaf fyrir sig hafi verið nein sönnun fyrir göfugra trúarlífi eða manngildi, framyfir það, sem nú er. Það var vani og skylda að fara til kirkju. Auk þess: í samgönguleysi þeirra tíma voru kirkjuferðirnar tilbreiting frá þeirri fábereitni, sem annarsríkti yfir hversdags lífi fólks, menn hittu kunningja sína - unga fólkið jafnaldra - piltar og stúlkur - - menn fengu frjettir o. sv. fr.

Nú, trúarlífið sjálft; því er ekki að neita að fólkið kunni mikið af sálmum og bonum, og hafði þetta yfir í tíma og ótíma, og fólk mun hafa verið í góðri trú um sannleiksgildi alls, sem í rittningunni stendur. Ritningin, bonirnar og sálmarnir voru „heilagt guðs orð" eftir þeirrar tíðar skilningi. Sjálfsagt var margt fólk salt í trú sinni. Trúin á guð og gaska hans var því það athvarf sem það hallaði sjer að og fjekk það til að sotta sig við hinar hörmulegu ytri kringumstaður, sem það oft lifði við. Fólkið virðist yfir leitt hafa verið alveg „kritik"laust á alt sem prestarnir fluttu, og á erfiðleika tímum skilst mjer að [illegible]

ins annarsvegar og náð guðs hinsvegar.
Nú, fólkið sætti sig við þetta, og eftilvill hefur þetta, verið það besta sem hægt var að gera eins og á stað; en sem sannarlegt tákn þess að þá hafi andlegt líf verið á fullkomnarastigi með þjóðinni, get jeg ekki talið þetta. Lítum á annað atriði: Hvernig var búið að þurfalingunum? munaðarlausum börnum og gamalmennum, ekkjum o. sv. frv. Var yfirlitt betur farið með dýrin?
Mjer virðist sem almenn mannúð við alt sem minnimáttar er, menn og dýr, verði að teljast frumskilyrði þess að hægt sje að telja fólk stand á því þroskastigi að það hafi orðið fyrir áhrifum af Kristinndómi, eða þeirri siðfræði sem felst í orðunum: „Eins og þjer viljið að aðrir breiti við yður, svo skuluð þjer og breita við þá". „það sem þjer gjörið einum af þessum minstu bræðrum mínum, það hafið þjer mjer gjört" Við erum dulir að eðlisfari, Íslendingar. Við erum auk þess hertir í viðureigninni við óblíða náttúru, stórviðri á sjó og landi, kulda og vosbúð, sem sett hefur á okkur skel eða skuru, sem ekki er altaf hlaupið innúr, en þó við, nútímamenn, förum sjaldan í kirkju, og höfum „guðsorð" létt um hönd, þá hegg jeg, að þegar komið er innúr skuru hversdags lífsins þá slái þar viðkvæmt hjarta sem öruggt treystir á höfund alls sem lifir og er.

Dagana 15. til 24. júní 1938, að báðum [illegible] dögunum meðtöldum, tókum við hjónin þátt í hópferðalagi um Norðurland. Ferðin var farin á vegum Búnaðarsambands Suðurlands og tilhennar stofnað í tilefni af því að á þessu ári, 8. júlí, er 30 ára afmæli sambandsins. Í ferðinni tók þátt fólk af öllu sambandssvæðinu, Árnes- Rangarv.s.- V.Skaft.fs. og Vestmannaeyjasýslu. Alls voru í förinni 140 manns, auk 10 bílstjóra, eða samtals um 150. Lang fjölmennastir voru Árnesingarnir, eitthvað á annað hundrað. Þar af voru Tungna menn flestir, úr Stokkseyrarhreppi voru 5, við hjónin, hjónin í Bræðratungu[x] og Gísli Pálsson bóndi í Hoftúni. Í ferðinni tók þátt fólk á öllum aldri, 18-75 ára, gift og ógift. Um 30 konur voru í förinni. Er þetta talin stærsta hópferð, sem farin hefur verið hjer á landi á síðari öldum.

Jeg hafði hugsað mjer að halda dagbók yfir ferðalagið og geta þess helsta, sem fyrir auga og eyra bar, en í upphafi ferðarinnar var tilkynnt að í förinni voru tveir frjettaritarar og mundi ferðasagan verða gefin út síðar. Af þessu, og svo hinu, að aldrei var friður til að stinga niður penna, var það að jeg skrifaði ekki neitt í ferðinni. Margir munu hafa púntað eitt og annað niður hjá sjer. Hjer hef jeg hugsað mjer að segja ferðasögunna, eins og jeg man hana í aðal atriðum og þau helstu ákrif sem land og líður höfðu á mig við þessa fyrstu og fljóta yfir sýn.

Ingvar Jónsson frá Stokkseyri.

Frændi! Í gor barst mjer sú fregn að þú vrir látinn. Hins og ástöð, vakti það í sjálfusjer fögnuð hjá mjer að heyra andlatsfregn þína, því, með því áfalli sem þú nýlega vardst fyrir, blödingu á heilann, mátti vonlítið telja að þú fengir starfsprek þitt aftur.

Hinu er ekki að legna, að samhlíða vifjudust upp fyrir mjer mörg atvik ór lífi okkar og viðkinningu, sem öll oru mjer ljúf, og jeg hlaut að sakna þín. Sakna hins göðlynda, sigláða eljumanns, sem aldrei fjell verk úr hendi.

Þú mundir hafa átt bágt með að sotta þig við það að lifa sem örkumlamaður. Jeg veit að hitt er þjer meira ádskapi, sem nú er ordið, að vera kvaddur frá starfi á meðan þú en gatst ynt af hendi alt það, sem þjer var falið, og þanneg, að öllum þókti vel.

Nú ert þú farinn. Þú hefur skift um verustað. Vafa laust tekur þú fljótlega til starfa að nýju. Guð veri með þjer á framtíðar braut þinni.

Hafðu þökk fyrir alt og alt.

12/10 1938

Í pessu var mjer að berast fregu um það, að í gor hefði látist að Sjólyst á Stokkseyri, Snorri Sveinbjarnarson, sem lengi bjó á Horingsstöðum.
Í Sjólyst dvaldi Snorri hjá fóstursyni sínum, Guðna Jóhannssyni, og var hann orðinn hinn mesti auming, enda há aldraður, 85 óra gamall.
Um Snorra mótti margt segja. Hann mun hafa verið ottaður úr Biskupstungum, faddur að Stóra-Sljóti (?) 1853, en foreldrar hanns bjuggu um tíma í Oddagörðum.
Búskap byrjaði Snorri að Leiðolfsstöðum, en fluttis síðar að Horingsstöðum og bjó par til 1914, eða par um bil, að Guðni tók við búi. Fluttis svo með honum að Kjeldnakoti, 1921, og síðar, 1934, að Sjólyst.
Snorri var lengi formaður á Stokkseyri, og mun hafa farist það vel og verið heldur aflasoll, minstakosti framanaf. Stundaði hann róðra framm á gamalsaldur.
Á Horingsstöðum bjó hann somilegu búi, hafði venjulega 7-8 kýr og líklega um 70 fjár. Var fjenaðurinn fallegur hjá honum.
Að vísu verður að telja að búskapurinn hinna fyrir hafi hvilt fult svo mikið á konu hanns, Ólöfu Ólafsdóttur, sem var mesta mindar og rausnarkona.
Snorri var talinn montinn, og hentu menn oft gaman að því, sem hann sagði. Einkum settustmenn að honum í ferðalögum, gáfu honum vín, hann var annars ekki drykkfeldur, og óluvo á honum og ljetu hann segja frá búskapnum og frá formumsku sinni og aflabrögðum. Undir slíkum kringumstöðum mun hafa orðið til pessi setning: ~~Sjór~~ „Landbúnað-

sjávar útvegurinn er meiri hjá mjer."
Bádir voru formenn og bjuggu hjer hlid vid hlid og
men Snorri hafa vilja vera talinn jafn a. m. k.
Einusinni í fjallferd med Hreppamönnum,
Nordurleit, veifadi Snorri skammrifsbrók af sauda
og sagdi: „Er nú vonna kjötid hjá ykkur Hreppamönn-
um en petta? petta er af vírasta saudnum sem
til var á Höringsstödum og hafdi gengid á Hörings-
stadahólmi í sumar". En Snorri átti altaf
fátt af geldum kindum, jeg held ekki yfir 10.
„Hvad er petta, 7 svörtu saudirnir komnir í túnid"
sagdi hann einusinni, en pá var einhver gestur
komum.
Hest átti Snorri, Ljósgráann, hinn besta grip,
og sagdi um hann ad hann vari eins og hugur
manns; Nefndu gárungarnir hestinn svo aldrei
annad en Hug.
Snorri var lítt skrifandi, gat skrifad
nafnid sitt. Pegar Gudni komst á legg sagdi
Snorri: „Nú verdur Gudni ad taka vid öllum
skriftunum, pvi jeg er fljótur ad hugsa en
seinn ad skrifa." Visu menn ekki til ad
mikid pyrfti ad skrifa. Póvard honum hálta
skriftinni einusinni, og er um pad pessi saga:
Í Gaulverjaho bjó einusinni Stórbraskari, Jón
Magnússon úr R.v. og hafdi hann um sig sveit
manna sjerlíkra, Björn Gíslason, Pál Jónsson
lögfr. o. fl. Einusinni eftir messu baud Jón
Snorra inn og veitti honum kaffi og vín.
Ljetu peir Snorra pá skrifa á víxil ada
annad lántökuskjal. Pegar Snorri var
búinn ad klóra nafnid sitt spyr hann:
„Á jeg ad skrifa nokkud meira?" Var hent
gaman ad pessu. En petta vard honum
ad fótakefli, fjárhagslega, pvi fyrir petta vard
hann ad borga 1000.- kr.

Það þorði enginn að hjálpá honum því menn óttuðust að hann vori meira floklur í net Jóns Magnússonar og almenningur kunni þá lítt með fjármál að fást og var jörðin seld uppí skuldir Snorra og ábyrgðina, fyrir 4000.– Hefði Guðna þá verið hjálpað til að eignast jörðina mundi Snorri hafa fengið að deyja á Höringsstöðum.

Það var í samromi við mont Snorra að hann gerði mikið úr heyskapnum og setti djarft á, enda var hann oft heytopur. En síðasta árið sem hann bjó, átti hann afgang. Þá, um vorið vissi hann um mann sem var að fá hey í poka og heyrði jeg hann segja um það: „Það entist ekki lengi í Höringsstaða fjósið, einn poki af heyji" Hann var morgann heypokann bíinn að fá, eða öllu heldur Ólöf, því hún sá um fjenaðinn þegar hann var við sjó.

Snorri var mjög lausvið heimilið og jeg held að honum hafi orðið lítið úr verki heima. Man jeg að oft þegar hann kom á engjar tók hann orfið, sló nokkrastund, fór svo og skoðaði skogjann kom til pabba og taladi við hann góðastund og fór svo heim að hlaða úr eða eitthvað að dóta kringum heyjin.– Hann byggði ekki hlöðu fyrr en á síðustu búskapar árum sínum – En eftir að hann hætti að búa, fjelt honum aldrei verk úr hendi, og montið hvarf alveg.–

Einhverntíma var verið að vorkenna honum að tapa duglegum manni sem verið hafði hjá honum. „O! mjer verður ekki mikið fyrir að bota á mig einum skuða" (Skuði = slóði)

En krátt fyrir þetta, sem var kímilegt

sinnar sveitar. S.d. átti hann engin
börn en ól upp 8 vandalaus börn, jeg held að mesta
án þess að fá meðlag með þeim.
Snorri var rösku, meðalmaður á hæð,
herðabreiður, útskeifur (það var eitt sem bæt
var gaman að) alskeggjaður og sköllóttur.
Mun hafa verið vel að manni. (þ.e. Sterkur)
Mjer þókti heldur leiðinlegt þegar Snorri
var að segja frá, frásöznin var svo stirð og
þvæluleg að það tóklangann tíma að komast að
efninu, þo lítið væri. Var hann þá oft lengi
með baukinn á lofti, tilbúinn að taka í
nefið, komst með hann upp að nefinu og
ljet hann svo síga aftur, af á lenga fyrir
því sem hann var að segja. —
Á gullbrúðkaupsdegi þeirra hjóna, um
þetta leyti árs fyrir 5 árum, var þeim hjónum
heldið samsæti á Stokkseyri og færða 100.- kr.
að gjöf.
Jeg á margar minningar um Snorra.
Sem krakki man jeg best eftir honum í vefstólnum
og við túnasljettur.
Með honum er fallinn sjerkenni legur
maður, sem altaf var sígladur og reifur og
ánægður með sitt. —
Vertu blessaður, Snorri, og þakka þjer
fyrir samfylgdina.
15/10 '38

Í gor var á Stokkseyri minnst 50 ára starfsemi vínaðfjelags hreppsinns með samsæti í samkomuhúsinu „Gimli". Það er ekki vitað hvaða dag fjelagið var stofnað, en það er víst að það var einhverntíma á árinu 1888.

Fjelagið náði yfir Stokkseyrarhreppsinns forna (nú Stokkeyrar og Eyrarbakkahreppa) þar til hreppnum var skift, 1897, en þá var fjelaginu sinnig skift, eða að þeir ~~Eyr~~ Eyrbekkingar stofnuðu nýtt fjelag fyrir sig. Fjárskifti höfðu farið fremm árið 1900.

Fyrsti formaður fjelagsins var Grímur Gíslason bóndi í Óseyrarnesi. —

Hóf þetta sátu uppundir 200 manns. Voru það fyrst og fremst fjelagsmenn með konum sínum, svo og nokkrir boðsgestir.

Boðsgestir, utansveitar, voru: alþingismennirnir Bjarni Bjarnason, Jörundur Brynjúlfsson og Eiríkur Einarsson. Búnaðarmálastjóri Steingrímur Steinþórsson og fyrverand búnaðarmálastjóri Sigurður Sigurðsson í Tegralwammi í Ölfusi. Þá var og Dagur Brynjúlfsson hreppsstjóri í Gaulverjabæ, en hann er trúnaðarmaður á fjelagssvæðinu; Guðmundur Þorbjarnarson, bóndi á Stóra-Hofi, formaður Búnaðarsambands Suðurlands. Að síðustu tel jeg stjórn búnaðarfjelagsins á Eyrarbakka, Guðmund Jónsson, Bjarna Eggertsson og Bergstein Sveinsson.

Samkoman hófst kl. lopt 9, með samdrykkju – súkkuláði og kaffi –. Röður fluttu: formaður, Gísli Pálsson, Sömundur Friðriksson, jeg, Árni Tómasson, Böðvar Tómasson og gestirnir allir, þeir, sem áður eru taldir, nema Guðmundur Jónsson og Bergsteinn Sveinsson.

Undir borðum lýsti Gísli Pálsson [redacted]
því að af stofnendum fjelagsins vari aðeins
einn lifandi, en það er gabbi. Minnist
Gísli hanns einkar hlýlega, og lýsti hann
þar með heiðursfjelaga í búnaðarfjelaginu
Fjett fyrir kl. 12 var staðið upp frá borðum
og hófst nú dans, sem stóð til kl. 6. En
Slitinn var hann sundur með söng,
blandaður kór og karlakór undir stjórn Gísla
Pálssonar, og Ármann Einarsson, kennari
frá Niðradal las sögu, frumsamda.
Held jeg að fólk hafi skemt sjer hið besta.

23. nóv. 1938

Í dag lögdum vid jardneskar bifar pínar í kjistu, umbúdir, sem fylgja eiga pjer á hinnsta hvilustadinn.

Pabbi minn. pökk fyrir alt og alt. –
Vid 90 ár lifdi hann, foddur 13. sept. 1849. Dáinn 9. mai 1939.

Ad mörgu leyti vori ástöda til ad skrifa hjer langt mál, en pad verda adeins heslstu atridi, sem getid verdur.

Hann var foddur ad Jörvik í Sandvikurhreppi, elsta af störum barnahóp fátokra foreldra. Fluttist sída ad Oddagördum med födur sínum, og tók par vid búi 1879 er hann giftist módur minni, Ingibjörgu Grimsdóttur frá Gljákoti. Ad Holti fluttust pau 1889 og bjuggu hjer par til ad jeg tók vid af peim, 192[illegible]
Hann stundadi jöfnum höndum búskap og sjóródra á vetrum. 13 ára gamall fór hann fyrst til sjávar og mun hafa stundad sjóródra óslitid til 75 ára aldurs. Formadur er nejer sagt ad hann hafi verid í 30 ár, og farnast pad vel.

Starfsmadur vid Lifolisverslun var hann lengi, á vorlestum.

Hann var aldrei í skóla, frekar en adrir alpýdu menn á peim tíma. En pó voru honum falin jms trúnadarstörf og naut trausts og og vináttu allra er til pektu.

Pegar Stokksegrarhreppi, hinum forna, var skift, árid 1897 var hann kjörinn oddviti hjer í hreppi og gegndi pví starfi til 1915 (?) ad hann badst undan endurkosningu.
En pektastur var hann sem bándinn, Jón í Holti.

Ef gefa ætti af honum Sörstutta lýsingu, eda segja hvad hafi einkent hann helst, pá held jeg ad pad vori: traust á gudi, og trúmennska í starfi og högvard.

11/5 '39

Í gær var pabbi jarðaður. Um 150 manns fylgdu honum til grafar, þar af voru um 120 við húskveðju heima. — 15 samúðarskeyti bárust.

Jeg hef aldrei skilið það, fyrr en nú, við frá fall pabba, hvað maður er getulaus þegar að dauðastundinni kemur, hvað lítið er hogt að gera fyrir hinn dyjandi mann, og hvað hann verður að hugja hina síðustu baráttu einn, frá sjónum þúrra er lifa, er sjeð.

Pabbi var búinn að vera rúmfastur 1½ ár, sem farlama gamalmenni. Svo, þann 5. p.m. fjekk hann slag og var, að því er virtist, meðvitundarlaus þá 4 daga, sem hann lifði eftir það. Allanna þann tíma virtist líkaminn hugja harða baráttu, svo, að maður undraðist það viðnám sem hann veitti, en að síðustu smáfjaraði alt út. Þennann tíma var ekkert hogt fyrir hann að gera, nema ad snúa honum í rúminu. Það var ekki hogt að vökvar hann mitt því hann gat ekki kingt. —

Það má því segja að dauðinn hafi verið kærkomin hvíld, og gleðiefni öllum er til þektu. Mjer finnst það ákafleza mikið gleðiefni að hugsa mjer pabba búinn að fá aftur nýjann, starfhofann líkama. Vera aftur búinn að fá fjörsitt, starfsþrek og áhuga. En þó-Nú, þegar búið er að jarða, þegar hann er alfluttur hjeðan af heimilinu, get jeg ekki annað en grátið. Grátið og aftur grátið. Jeg er búinn að ganga um alt, úti og inni og mjer finst að alstaðar vanti eitthvað, og jeg grot. Jeg get ekki lítið framan í fólkið, því þá fer jeg að gráta. Jeg mottti Hadda í dirunum og tók hann í fangið og grjet. Þetta er sjálfsagt þrekleysi, en jeg á svo margs góðs að mynnast. — Guð veri með þjer pabbi minn og þakk þjer fyrir alt - alt.

24/5 - '39

Þann 29. júní 1939 áttu tvenn hjón, sem gift höfðu verið í sömu athöfninni, gullbrúðkaup.
Þau: Ingunn Sigurðardóttir og Einar Sigurðsson Sóftum og þau: Vigdís Magnúsdóttir og Þorvarður Jónsson frá Meðalholtum nú til heimilis að Kirkjubóli á Stokkseyri.
Það varð að ráði með sveitungunum að halda hvoru tveggju þessum hjónum samegin legt samsoti að Stokkseyri Sunnudaginn 2. júlí. Sátu það um 120 manns, og fór hið besta fram, með ræðum og söng og dansi – Kaffidrykkja.
Stóðu að þessu fólk úr báðum hreppunum, Stokkseyrar og Gaulverja.
Þann dag afhentum við Meðalholta hjónunum 300 kr. peninga gjöf, sem var samlagsgjöf samkomunnar til þeirra.
Hinnsvegar voru Sóftahjónunum fordargjafir á afmælisdaginn. Var það gullbúinn stafur með fílabeinshandfangi og nola, útskorin í fílabein í gull umgjörð. Stóðu sömu aðilar að þessarri gjöf. p. e. Sveitungarnir (Stokkseyrarbreppa.) bæði heima og nokkrir, sem farnir eru burtu.
Kom það í minn hlut að afhenda gripina. Var samdrykkja að Sóftum kl. 4 með öllum börnum og flestum barnabörnum þeirra hjóna, og nokkrum gestum.
Gripina afhenti jeg með þessum orðum:
„Vinir mínir! Jeg ætlaekki að halda hjer ræðu, en atvik ~~það eru nokkuð mörg~~ liggja til þess að mig langar að segja nokkur orð.
Það eru nokkuð mörg ár síðan jeg hugsaði mjer það, að ef Sófta hjónin lifðu það að eiga gullbrúðkaup, þá vori vert að minnast þess með einhverjum hætti. Það hefur sýnt sig að það voru fleiri sömu skoðunar, og það hafa orðið almenn samtök um það meðal sveitunga ykkar, bæð þeirra sem nú

eru í Stokksegrar hreppi, og nokkurra sem fluttir eru í aðrar sveitir, að sýna ykkur ofurlítinn vináttu og viðurkenningarvott við pétta tækifæri
Nú er pessi dagur upprunnin, og það er sem fulltrúar pessa fólks og til pess sjálf að fá að taka í hendina á ykkur, að við, sem erum hjer gestir ykkar í dag, erum hjer komin. Jafnframt forum við ykkur litla gjöf frá sveitungum ykkar, heima og heiman, og er það hlutverk mitt að afhenda ykkur hana hjer.
Pegar að því kom að ákveða hvaða hluti skilde gefa, var það nokkuð sjálfsagt um Einar að fallegar stafur mundi fara vel í hendi hans og svara vel til pess ofi starfs og peirrar pýðingar sem hann hafði fyrir sveitina, manns sem jafn oft hafði verið á gangi og jafnan haft augun opin, hvort ekki væri eitthvað, kindur eða annað, sem hann gæti beint í rjettari átt fyrir nágrannana.
Hitt var ekki jafn sjálfgefið hvað skildi gefa Guguna en það varð úr að hafa það nolu. Og jeg held, að hagleiksmanninum, sem ~~nol~~ grípina gerði, Rikhard Jónssyni, hafi tekist furðu vel að gera nolunna tákurona fyrir lífsstarf Guguna. Nolan er skorin í fílabein. Það er konu hönd, er heldur á rós, og er umgjörð úr gulli. Mjer pikir sem höndina með rósina, og gullumgjörðin, tákni Guguna sjálfa, pá ummönnun og blýju, pá umgjörð er hún var heimili sínu. —
Jeg afhendi ykkur svo pessa grípi, og óska að pið megið njóla peirra vel og lengi. —
Í samsætinu á Stokksegri, pann 2. júlí sagði jeg eftir farandi: Það er frekar sjaldgæfur viðburður að hægt sje að minnast 50 ára hjúskapar hjóna, og það af peirri ed lilegu ástæðu að það er sjaldgæft að bæði hjónin lifi svo lengi. Miklu oftar er hitt að annaðhvort hjónanna

eda bæði, eru fallin úr leik, nokkru, eda stundum lõngu fyrir þann tíma.
Hitt mun þá vera miklu sjaldgofará viðburður, sem hjer ásjer stað, að tvenn hjón, sem gift voru (saman) í sömu ábhöf skuli lifa sitt 50 ára afmæli, lifa það að eiga gullbrúðkaup.
50 ár eru altaf langur tími, þegar miðað er við mannsæfina, en frá sjónarmiði sögunnar, er þeffa vel hin lengsta mannsæfi stutt, svo stutt, að hún verður aðeins sem dropi í því hafi sem mannsæfirnar, hver framm af annari, mynda, og vjer köllum ár og aldir.
Þó er það svo að það er ekki sama hvarvið grípum niður í sögunni. Það er ekki sama hverja mannsæfina eda hvert 50 ára tímabilið við tökum.
Líf sumra manna hefur meira gildi fyrir samtíð þeirra og eftirkomendur en annara, sum tímabil sögunnar eru umfangsmeiri og þýðingarmeiri en önnur. Þau ná lengra, marka dýpri og varanligri spor.
Þannig er það alveg vafalaust að hjón þau, Vigdís Magnúsdóttir og þorvarður Jónsson – Ingunn Sigurðardóttir og Einar Sigurðsson, sem við erum að heiðra í dag í tilefni af 50 ára hjúskap þeirra, hafa lifað eitt umfangsmesta og þýðingarmesta breitinga tímabil sögunnar.
Mjer skilst að það hafi ekki verið mitt sjerlega bjart hjer yfir árið sem þau giftu sig, 1889.
Ártaluzurinn þar á undan eitt hið mesta harðinda tímabil sem sögur gete um.
Þá voru engar frammfarir byrjaðar ut á meðal almennings. Engir vegir, engar brýr, engar tímasljettur, engar áveitur. Yfirleitt ekkert það, sem nú er talið nauðsinlegt og sjálfsagt.
En askan er söm við sig. Hún leggur ótrauð úti lífið og gerir sjer von um sigur.

Hjónin þessi, hvoru tveggju, hafa verið þátt-
takendur í hinni mestu framfara öld. Þau hafa sjeð
torfkofana, hvern af ödrum, víkja fyrir laglegum timbur
byggingum. Vegina, brýrnar, túnsljetturnar og túnrokt-
ina, ávietur - alt þetta hafa þau sjeð. Og þau hafa meira
en sjeð. Þau - einmitt þau - eru skapendur hins nýja
tíma. Þau hafa verið með í að byggja upp það land er
við lítum yfir nú. Þau, hvoru tveggju þessi hjón, voru
brautryðjendur, sem mörkuðu þá stefnu sem við, sem á
eftir komum, meigum öruggir halda áfram á.
Þau snjeru sjer að því að bæta býlin sín, að bæta jörðina
svo að hún gæti skilað meiri arði, gefið betra og öruggara
líf. —

Faðir minn sagði mjer að Einar á Dóttum hefði sett sjer
það markmið „að trúa á guð, treysta sjálfum sjer og,
fokka púfunum í túninu".
Jeg býst við að sagan sje sönn, að Einar hafi ein-
hverntíman sagt þetta, því alt hans líf bendir í þessa
átt. Við vitum að hann tók við túninu þýfðu og skil-
aði því sljettu. Og hvernig var hægt að byrja búskap
á sinná koti og hefja þar stór umbætur ödruvísi en að trúa
á guð og treysta sjálfum sjer. Eitthvað varð að gefa
þá bjartsýni, sem til slíkra hluta þurfti. Jeg býst
við að það hafi verið svipað um hvoru tveggju þessi hjón,
að það hafi einmitt verið þetta, trúin á guð og sjálfs-
traustið sem hafi verið það akkeri er gaf þeim þá festu
og það öryggi er þurfti til að stýra gegnum þá örð-
ugleika er mætta, sem gaf þeim bjartsýni æsk-
unnar, og þá viðsýni er einkenniz þau nú, og kunna
er.

Jeg er, að eðli legum hætti, betur kunnugur Dótta hjónun-
um. Við erum nestu nágrannar, og frá því, er jeg fyrst
man eftir, man jeg þau.
Einar á Dóttum hefur jafnan þótt sjerkenni legur maður,
og hann er það. Samhliða þurri hörðu lífsbaráttu er
hann, sem einyrki með stóranu barnahóp hádi á

litilli jörd, var hann svo mikill frödleiksmaður, að langt ber af um ädra samtidar menn.
Hann las mikid og mynnid var öruggt, svo að hann hafdi jafnan á reidum höndum frödleik er hann gat midlad af, og ljet pá njóta göds af er ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~fyrir~~ skilning höfdu á. En hann fór ekki altaf trödnar götur, og gátu pví ekki allir átt samleid med honum.

Einar er skáld í hugsun, hann hefur ferdast mikid og jafnan haft augun opin fyrir nátturufegurd, sjed stór sýnir og dregid skarpar álik tanir.
Enginn, – bókstaflega enginn, hefur brugdid upp fyrir mjer jafn störum og glesi legum myndum af nátturufegurd landsins, bödi mjúkum litum og línum og stórbrikalegu umhverfi. Mjer er kunnugt um ad á pessu svidi er hann altaf ad proskast. Pad eru ekki mörg ár sídan hann sagdi vid mig eftir ad hafa lýst fyrir mjer ábrifum, sem hann vard fyrir á tiltekinum stad „Jeg hafdi farid parna ádur, en petta sjermadur ekki á medan madur stendur í pví hardasta." –
En pektastur er Einar fyrir pad hvad glöggur hann er á fje. Med smalaprikid, og í rjettum, par var hann hin lifandi markaskrá, vissi deili á mörkum milli pjörsár og Hvítár a. m. k. og var jafnan á vardbergi um ad beina fje í rjetta átt.
Ingunn á Tóttum hefur minna farid ad heiman en Einar, en pair, sem eru svo lánssamir ad hafa kynnst henni, hljóta ad verda snortnir af göfugmennsku hennar, tjúflyndi og gladlyndi.
Hún var hin milda hönd heimilisins, sem alt bætti, hlúdi ad öllum og graddi sárin. Mitt í fátækt sinni var hún svo rík, átti svo mikid sálarprek, ad hún brosti med ödru auganu pegar tárhrundi úr hinu. Og af braudi sinu gat hún midlad pinna, sem vara en fátækari en hún.

Jeg tel, að í sameiningu hafi þessi hjón skilað betra dagsverki en almennt gerist, við sam, borilegar kringumstöður. Jeg vil að eins benda á það að ala upp 8 börn á litilli jörð, bota jörðin og safna verulegum andlegum verðmotum; þeth er meira og betra dagsverk en almennt gerist. —

Það er til að sýna litinn vott þess að við þökkum og metum starf ykkar að við komum hjer saman í dag. Jeg fori ykkur minar og sveit~~arinnar~~ inganna bestu þakkir, og óska, að fadir-inn mikli gefi ykkur milt og bjart afi kvöld, en umframmen alt að eftir komendur ykkar megi, í verðugri minningu, halda sömu braut og þið. Braut raktunar lids og lands, í trúnu á guð.

— // —

Það hefur orðið minna úr en tilstöð um skriftir hjer í þessa bók, og veldur þar fleira en eitt. Jeg hef á þessum árum haft óvenju mikið að starfa utan heimilis, og svo er annað, að það er oft örðugt að vera blutlaus og hreinskilinn. Það er stundum dálítið örðugt að segja þannig frá blutunum að maður sje viss um að gera öðrum ekki rangt til, en draga þóekkert undan af því, sem maður teher sig vita. Og svo er en annað – í seinni tíð hefur mjer fundist að oft ætti við hið fornkveðna, að „oft má satt kirt liggja" – mjer blöskrar stundum þegar verið er að rifja upp gamlar minngar, og svo bætt við og fyllt úti eyðurnar, einlóm um getgátum. Jeg held að þeim frammliðnu sje gerður vafasamur greiði með sumum sögu „rannsóknum" nútímans

15/6 '41

Þeir voru að fara að heiman, elstu drengirnir tveir, Nonni og Haddi, til vetrardvalar að Laugarvatni, sem nemendur þar.
Þetta er í fyrsta sinni, að börn okkar fara til dvalar utan heimilis, og er mæður, jafnfram því að vera glaður þeirra vegna, klökkur yfir skilnaðinum. Það rifjast upp gamlar mynnin ar, jeg man þegar jeg, haustið 1913, fór að Hvanneyr og móðir mín gekk með mjer vestur fyrir fjárhús.
Þau voru ekki mörg orðin, sem hún sagði en jeg var ekki í vafa um óskir hennar og hug til mín. Líklega er öllum foreldrum líkt farið.
– Hún er að mörgu leyti vel sett, æska mítin ans. Hún hefur góða aðstöðu til að afla sjer menntunar, og skilyrðin, sem við er að búa í hjeraðsskólunum, eru ágæt. Mjer verður oft á að óska að jeg vori orðinn ungur aftur, og ætti að fara í skóla.
Já, drengirnir; jón og Hörður. Þeir eru efnis menn, báðir, og jeg á von á að þeir komi sjer vel og að námið verði þeim ljett.
Guð blessi þá, og varðveiti þá.

17/10 '41.

(Og nú er Reinar á Dóttum farinn.
Hann [dó] andaðist í morgun – hefur legið síðan í haust.
Þér fer nú óðum að fokka fólkinu, sem var
í blóma lífsins þegar jeg fyrst man (Ólöf frá
Hæringsstöðum andaðist 25. f.m.) það er vekjandi
þetta, að sjá hvernig kynslóðirnar koma og
fara – Einn og einn, svo ekki vekur sjerstaka
athygli, en – þegar minnst varir eru orðin
algjör skifti. —
Það, sem sjerstaklega einkendi Reinar
ætla jeg að hafi verið hvað mikils hann mat
sína egin dómgreind. Hann trúði á guð
og treysti sjálvum sjer, sinni dómgreind
fyrst og fremst. Hann ferðaðist mikið, oft
gangandi, og var altaf að skoða; vildi vita
alt og skilja alt. Hann var í senn náttúru
skoðandi og náttúrudýrkandi og fáir ætla
jeg að hafi betur fylgt og skilið ráð Reinars Ben.
í kvoðinu „Fákar" – „Ef inni er þröngt, tak hakk
þinn og hesk og hleyptu á burt undir lofsins þök".
Hafðu þökk, Reinar, fyrir ágæt viðkynningu og
margaánægju og fróðslustund. Hittumst heilir.
12/2 1942.

17. júní 1944.

Í dag stígur íslenska þjóðin loka skrefið í sjálvstæðis baráttu sinni. Jeg er ekki sögufróður, en þó hefur mjer jafnan hitnað í huga þegar jeg hef hugsað til fyrri viðskifta Íslendinga og Dana. Nú er þessu lokið með fullum sigri Íslendinga, og ber að fagna því af hjarta.

Er þes að vonta að framvegis búi á Íslandi frjáls, starfssöm og einhuga þjóð það gefi guð. —

Í dag, fyrsta sinni, blaktir fáni við hún hjer í Holti.

Í dag fylgdi jeg til grafar á Egrar bakka Hálfdáni Ólafssyni prests að Stóra-Hrauni, Helgasonarfoddur 1898, dánn 31/3 – Við vorum allmikið kunnugir, við Hálfdán – áttum einusinni saman í útgerð –
Hálfdán var hreinskilinn drengskaparmaður, sem ällum vildi vel. Hann greiddi mjög fyrir þeni 1938 að jeg fjekk AGA eldavjel sem Helgi mágur hanns var þá að selja. Var hann að þessu hvatamaður og skrifaði á 800 kr. víxil – sem þá voru töluverðir peningar – flutti vjelina austur án gjalds, og fleira gerði hann mjer til hagsbóta – og altaf jafn vinsamlegur. Hafði jeg ekki fullgreitt honum, er hann fjell frá.
Þakka þjer, vinur, og guð blessi þjer framtiðina.
– Hálfdán kaus sjer leg á Eb. (átti heima í Rv.) hjá honum Helga bróðir sínum ef þar vori geláss „Annars hjá honum Sigga" (gamall vinnumaður á Hrauni)
7/4 '52.

Sigríður Eiríksdóttir ljósmóðir og húsfreyja
að Dvergasteinum ljest í nótt af brunasárum er hún hlaut
hinn 28. f.m. – sjá dagbók – Fodd var Sigríður að Sandhaugum
í Bárðardal hinn 26/10 1909 – systurdóttir hennar.
Sigríður var hin ágætasta kona. Ljósmóðir svo af bar, sókt
meira og minna langt útfyrir sitt umdæmi. Auk þess
sinti hún sjúklingum mjög mikið. Laf sjúklingum
Penesilin-sprautur og annað þesshátlar – var sem önnur hönd
læknisins í því efni. Söngelsk – sáng millirödd svo yndi var á
heyra. Að Sigríði er hinn allramesti skaði og eftirsjá.
Gift var hún Sigurði f. Sigurðssyni. Þeim varð ekki barna
auðið, en fóstruðu að mestu Diddu – Anna Guðrún Bjarnarsd
systurdóttur Sigríðar.
Sigríður var hreinskiftin og djörf í tilsvörum, drengur
hinn allrabesti og vinur. Um Lilju Eysteins var sagt að
„Lilju vildu allir kveðið hafa". Jeg ætla ekki fjarri lagi
að um Sigríði mætti segja „Sigríði vildu allir átt hafa",
þeir er til þektu. Eru það kalla jeg að „eiga" í þessu sambandi
að kynnast konunni og eignast hug hennar.
Vertu blessuð, Sigríður. Hafðu þökk, mína
og minna. Guð blessi þjer hið nýja umhverfi og
lífið þar.

6/2 1954.

Rétt fyrir kl. 8 í morgun vaknadi ég af erfiðum draumi.
Ég var á leið til Stokkseyrar – var í bíl, lég afturábak í afteríhluta bílsins (ekkert aftursoti) ~~ég~~ hafði farið frá stírinu án þess að nokkur tóki við, en þó var bíllinn á ferð. Ég óttaðist að bíllinn rinni útaf veginum þá og þegar og var að brjótast um til að ná til stírisins eða að geta stöðvað bílinn.
Frá þessu vaknadi ég.
– Er þetta síðasta ferðin?
Mér dylst ekki að ádum styttist í leiðarenda en hef þó búist við að ég ótti eftir tvö ár eða svo – sjá dram um þetta leyti árs, skríður í dagatal ársins 1940.

14.4.1968 (Páskadagur)